

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: E. A.**, zastoupen JUDr. Janou Kutmonovou, advokátkou, se sídlem Vysočanská 548, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2004, č. j. 10 Az 190/2003 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Janě Kutmonové, **se odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 190/2003 - 29 ze dne 31. 8. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2127/VL - 11 - P08 - R2 - 2000 ze dne 15. 9. 2003, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl a že se na něj nevztahuje překážka vycestování.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že při projednávání jeho žádosti o udělení azylu došlo k pochybení žalovaného. Rozhodnutí žalovaného tak stěžovatel napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), důkazy,

kteří si žalovaný pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné, čímž došlo také k porušení § 32 odst. 1 správního řádu a dále k porušení § 34 odst. 1 správního řádu, a tedy nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět, a jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Tato pochybení stěžovatel odůvodňuje svojí předchozí činností ve francouzské cizinecké legii a tvrdí, že mu měl být udělen azyl i z důvodů humanitárních podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že ve správním řízení nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné a azyl podle § 14 zákona o azylu stěžovateli být udělen neměl.

Z obsahu správního spisu zejména vyplývá, že stěžovatel požádal o udělení azylu v říjnu 2000, přitom svoji žádost spojoval se svým nástupem do francouzské cizinecké legie, přerušením výcviku a návratem zpět do země původu. Tam měl problémy se státní bezpečností, neboť tamní zákonodárství neumožňuje služby v cizí armádě, její příslušníci chtěli po stěžovateli peníze, aby odložili jeho případ, on je však neměl a ze země původu odcestoval. Českou republiku si stěžovatel zvolil z toho důvodu, že je členem NATO, stejně jako francouzská cizinecká legie. Žalovaný stěžovateli žádost nejprve zamítl jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, poté bylo k podanému rozkladu jeho rozhodnutí zrušeno a věc vrácena, v dalším rozhodnutí vydaném v I. stupni správního řízení pak stěžovateli nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování. Toto rozhodnutí, jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a porušení § 12 a § 91 zákona o azylu, přitom i zde setrval na důvodech, o které opíral svoji žádost již ve správním řízení, spočívajících v jeho působení ve francouzské cizinecké legii a rizicích hrozících mu za těchto okolností po jeho návratu do země původu. Městský soud v Praze jeho žalobu zamítl, přitom svůj závěr opřel zejména o nesplnění podmínek pro udělení azylu, o principy řízení o udělení azylu, kdy zdůraznil možnost stěžovatele podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech žádosti, jež pak determinuje rozsah dokazování uskutečněný žalovaným, a o skutečnost, že stěžovatel netvrdil, že by neměl možnost tyto skutečnosti žalovanému ve správním řízení podat. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 23. 9. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 27. 9. 2004, tedy včas.

Stěžovatel byl účastníkem řízení před Městským soudem v Praze (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a je tak osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti. Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněné kasační důvody, tu Nejvyšší správní soud přistoupil až na samu hranici příznivosti posouzení jejího obsahu, jenž je z pohledu zásady rovného postavení účastníků podle § 36 odst. 1 s. ř. s. ještě přijatelnou, a z obsahu kasační stížnosti dovedl, že stěžovatel s poukazem na své potíže související se svým působením ve francouzské cizinecké legii jednak namítá splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu), jednak tvrdí, že řízení před žalovaným bylo zatíženo procesními vadami spočívajícími v nedostatečném rozsahu dokazování, v úplnosti a přesnosti zjištění skutkového stavu a v neexistenci vazby mezi zjištěným stavem a rozhodnutím žalovaného, pro které mělo být jeho rozhodnutí Městským soudem v Praze zrušeno, avšak nestalo se tak.

Pokud jde o námitku splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů, tu Nejvyšší správní soud shledává nepřipustnou z toho důvodu, že tato námitka nenalézá své opory v jeho žalobě, kterou podal k Městskému soudu v Praze. Tam totiž splnění podmínek podle § 14 zákona o azylu nenamítal. Pokud je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustnou mimo jiné i kasační stížnost opírající se o důvody, které stěžovatel neuplatnil již v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, a pokud v uplatnění této námítky stěžovateli v řízení před Městským soudem v Praze nic nebránilo, je v této části jeho kasační stížnost nepřipustnou a Nejvyšší správní soud se touto jeho námitkou zabývat nemohl.

Pokud jde o druhý důvod stěžovatelem uplatněný, ten směřuje k vadám řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; namítal-li stěžovatel obdobné vady řízení již v řízení před Městským soudem v Praze a lze-li dovést, že má nyní za to, že pro tyto vady měl Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušit, avšak neučinil tak, je v této části jeho kasační stížnost přípustnou.

V rozsahu posléze uvedeného kasačního důvodu byl tedy rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumán (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), kasační stížnost však byla shledána nedůvodnou.

Namítá-li stěžovatel vady řízení před žalovaným, který dle stěžovatele neprovedl dostatečné dokazování a neobstaral si všechny potřebné podklady pro své rozhodnutí, pak Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že Městský soud v Praze dodržení procesních ustanovení v mezích řádně uplatněných žalobních bodů řádně přezkoumal. Pro posouzení stěžovatelova případu žalovaným bylo rozhodující, jaké důvody své žádosti o udělení azylu před žalovaným uváděl. Právě tato skutečnost zásadně determinovala rozsah potřebného dokazování, jak je měl žalovaný uskutečnit, a Městský soud v Praze v tomto směru podal stěžovateli vyčerpávající vysvětlení na str. 5 rozsudku (č. l. 31) ve druhém odstavci shora; právě tam totiž poukazuje na absenci stěžovatelových námitek v tomto směru již v řízení před žalovaným, na absenci konkrétního poukazu na jednotlivá pochybení i v řízení před ním a na skutečnost, že stěžovateli byla dána možnost, aby vylíčil všechny rozhodné důvody, které jej k podání žádosti o udělení azylu vedly. V tomto směru není, čeho by Nejvyšší správní soud mohl Městskému soudu v Praze vytknout. Pokud jde o povinnost provádět dokazování žalovaným, pak za podstatná je třeba považovat konkrétní stěžovatelova tvrzení učiněná stěžovatelem ve správním řízení. Nenasvědčovalo-li žádné ze stěžovatelových tvrzení podaných žalovanému splnění podmínky pronásledování ze strany státní moci v zemi jeho původu, a sice ani přímému, ani nepřímému, neboť stěžovatel se na příslušné státní orgány se žádostí o pomoc před hrozbou údajně neoprávněné persekuce v důsledku svého předchozího působení ve francouzské cizinecké legii neobrátil, nevyvolala stěžovatelova tvrzení ve vztahu k předmětu řízení před žalovaným potřebu dalšího dokazování. Nečinil-li za tohoto stavu návrhy na doplnění dokazování ani sám stěžovatel, pak nebylo zapotřebí žalovaným další dokazování provádět. Dokazování, jak je provedl žalovaný, tak bylo dostatečné, přitom dospěl-li k tomuto závěru i městský soud, pak Nejvyšší správní soud ani zde nemá, čeho by mu vytknul. Těmi procesními vadami, které stěžovatel v žalobě namítal a vůči nimž determinoval rozsah přezkumu, v jakém jej měl za podmínek podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud učinit, se Městský soud v Praze zabýval. Ve světle tvrzení stěžovatele, jimiž odůvodňoval svoji žádost o udělení azylu, posoudil jak míru přesnosti a úplnosti zjištění skutkového stavu věci, tak skutečnost, zda se žalovaný ve svém rozhodnutí

vypořádal se všemi důkazy, které byly ve správním řízení provedeny. Tato námitka tedy není důvodnou.

Ze shora uvedeného důvodu tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za tohoto stavu se již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebyla přiznána.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 190/2003 - 49 ze dne 18. 11. 2004 ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Jana Kutmonová. Té by náležela odměna za zastupování. Protože z obsahu spisu nevyplývalo, že by po svém ustanovení jakýkoli úkon právní pomoci učinila, a ustanovená advokátka ani k výzvě soudu žádný takový úkon nespecifikovala, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že jí odměnu za zastupování nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu